

Løn, og I pleie jo ikke at tage Noget fra Nogen, naar de engang have faaet det. Vi ſee alle de forſkjelligartede Indvendinger, der vilſe reiſes derimod. De Menige, ſom vi have ønſket at give noget Mere, ere paa den anden Side, blevene lønne de lavere, ligeledes efter de gamle Beſtemmelſer. Vi have bevilget i Hærloven, at alle de Menige ſkulle indkaldes; de gamle Beſtemmelſer exiſtere for deres Lønning, og man tager ſaaledes fra den ene Side og anvender paa den anden. Jeg troer ikke, at det er en heldig Stilling at indtage, dersom vi overhovedet vilſe have, at vor Bevillingsmyndighed ſkal reſpecteres. Jeg ſkal derfor meget anbefale dette Ændringsforſlag, fordi vi derved, ſom jeg haaber, baade befrie Krigsminiſteren for et meget ſtort Anſvar og meget Bryderi og hans Undergivne for meget ſpildt Arbejde, ved alle de forſkjellige Udregninger, de ſiden maae gjøre om igjen, men ogſaa fordi vi derved undgaae angaaende dette vigtige Spørgsmaal en Conflict i ſtantsiel Henſeende, ſom ellers ikke kan undevblive. Maaſtee jeg dertil maa knytte endnu en Bemærkning. Selv om Krigsminiſteren ſaaer baade Hærloven og Lønningsloven — jeg under han dem begge meget gjerne; ogſaa jeg ønſker, at det maa blive ham og ingen Anden, der kommer til at udføre Hærloven — er han da iſtand til at benytte den? Jeg indſeer ikke, at det er muligt. Hvor vil Miniſteren ſaae Penge fra? I Lønningsloven gives Regler for, hvorledes de ſkulle lønnes, og i Hærloven for, hvor mange der ſkal lønnes, men Miniſteren har ikke i ſtantsloven faaet bevilget en eneſte Skilling til diſſe Udgifter. ſtantsminiſteren har her erklæret for os, at han i de ſidſte Dage af Samlingen vilde forelægge os en Tillægsbevilling, netop angaaende diſſe Udgifter. Det er viſt de ſidſte Dage af Samlingen nu, men jeg har ikke ſeet noget ſaadant Lovforſlag blive forelagt. Jeg omtaler dette, fordi jeg haaber, at den høitærede Krigsminiſter vil formaae ſin Collega ſtantsminiſteren til at indfri ſit Løſte, og derved frie ſig ſelv fra Anſvar og os fra ſtantsielle Conflicter, ſom kunne opſtaa derved, at man i Mellemtiden kunde komme til at benytte Penge, man kunde have hadt Tid til at ſaae Bevilling til. Jeg ſkal henviſe til Folkethingſtændendens Sp.

6057 af denne Samling, hvor man vil finde ſtantsminiſterens beſtemt udtalte Løſte, et Løſte, i Henhold til hvilket jeg for mit Vedkommende afholdt mig fra at ſtille Forſlag til § 27 i ſtantsloven, og jeg haaber, at dette Løſte vil blive indfriet baade for Krigsminiſterens Skyld og for vor Skyld. Med diſſe Bemærkninger ſkal jeg gjentagende anbefale Forſlaget Nr. 13.

Winther: Det, jeg kunde have havt at ſige om Sagen, er nu blevet ſaa tilſtrækkelig udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at jeg ikke finder Anledning til at tilſpøe Andet end nogle meget korte Bemærkninger til et Par enkelte Forſlag. Det første Forſlag, jeg ſkal berøre, er det under Nr. 1. Ved dette vil jeg blot gjøre opmærkſom paa den Omſtændighed, at ſaadidt jeg huſter, var der herom ved forrige Behandling ikke mere end 1 Stemmes Forſkjel imellem Majoriteten og Minoriteten, og det vilde alſaa efter min Mening ikke være ſaa afvigende fra Skik og Brug, om man endnu engang underkaſtede denne Sag Thingets Prøvelse. — Forſlaget under Nr. 3 finder jeg ikke Anledning til at ſige Videre om; det er allerede tilſtrækkelig udviklet. De fleſte af de Punkter, hvori Landſtinget har forandret forſkjellige Beſtemmelſer om Officeersſtolen, forekomme mig ogſaa at være Forbedringer, og jeg har derfor ikke heller deeltaget i at ſtille Forſlag til noget af dem. Jeg anſeer dem iøvrigt heller ikke for vigtige, og kan man komme det andet Thing noget imøde paa ſaadanne Punkter, forekommer dette mig at være rigtigt. — Forſlaget angaaende Aldersgrændſen er principielt bleven forſvaret af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 5te Valgkreds (B. Chriſtensen); det gjorde mig kun ondt, at han tilſidſt ikke holdt ſaa ſtrengt paa det, ſom jeg anſeer det for ønſkeligt, da det dog netop har været en Hovedſag under denne Lovs Behandling, at man vilde have en Hær, hvis Befalingsmænd beſtod af friſte Kræfter. Det forekommer mig derfor at være meget uheldigt, om man nu opgav at have en ſaadan Aldersgrændſe ſom den, her er ſaſtſat i § 129. — Forſlagene angaaende Vornholm